

A csíkszeredai Gutenberg Kiadó kiadásában jelent meg a székelyudvarhelyi születésű, de Székelykeresztúron élő **Zsidó Ferenc** legújabb, Huszonnégy című regénye, aminek borítója egy gyergyószentmiklósi tömbház fotója alapján készült.

Szóval kapásból négy olyan székelyföldi várost említettünk meg, amelyek kisebb-nagyobb mértékben bővelkednek blokkokban – a Huszonnégy ugyanis egy blokkban játszódik, tulajdonképpen blokkregény, amiben a szereplők a „blokkerek”.

Maguk nyers nyelvezeten beszélnek, mint az író megemlítette, felesége javaslatára ugyan átírt ilyen „bazmeges részeket”, de a hitelesség és a regény hangulata miatt több helyen úgy beszélnek az emberek, mint a valóságban.

Mint az író megemlítette, felesége javaslatára ugyan átírt ilyen „bazmeges részeket”, de a hitelesség és a regény hangulata miatt több helyen úgy beszélnek az emberek, mint a valóságban.

Cserna-Szabó András író is ezt vallja [egy interjúban](#): „nem írhatom, hogy *Kérlek alássan, tegnap csúnyán alulmaradt a Vízmű a pólómérkőzésen.* Mert ezt egyszerűen nem így mondják a kocsmában. Úgy mondják, hogy *tegnap bazmeg jól megbaszták a Vízműt a szegediek.* Tetszik, nem tetszik, így mondják. És a Szamárdelőlőben Szentesen nem becsiccsentenek, nem megittasodnak, nem berúgnak, hanem bebasznak.”

Úgyhogy az 1965-től 1970-ig tartó időszakban a 400 lakosú községben csak a
blokkelmenyeit írta meg regényében.

Eddigi életében összesen nyolc blokklakásban lakott negyedikes kora óta, s bizony volt élménye, amiből táplálkozzon, amit feltöltjön fikcióval és igaz vagy hamis pletykákkal, amit adott esetben „továbbgondolt az írói képzelet”.

Az egész talán onnan indult, hogy gyermekkorában leküldték üres befőttesüvegekért (borkánért) a pincébe, s a folyosón a félhomályban észrevette, hogy két, nem egy családban élő szomszéd, nő és férfi ott szerelmeskedik a lépcsőházban. Észrevette meg nem is, de később a férfi rászólt, hogy *„Te, gyermek, te ugye nem láttál sömmit!”*

A Huszonnégyet tíz évig írta Zsidó Ferenc („tíz éve ezekkel a lakókkal élsz” – Bálint Tamás), mint elmondta, először embertípusokat gyűjtött, így a központi figurán (Vajda Gergely újságíró) kívül sok-sok olyan ember van a regényben, akik valós háttérű, foglalkozású székelyföldi személyek – van itt munkás, értelmiségi, külföldön dolgozó, a magán- és közélet összes, főbb szereplője.

Az újságíró tulajdonképpen elbeszélget a szomszédaival, miközben megelevenedik a lapokon az ő sorsa is (amibe „beletörődik, mint Sanyika a macskaszarba”).

Mint a bevezetőben érzékeltettük, a Huszonnégy

nagyon „helyi” termék: ilyenek vagyunk mi,

székelyföldi blokklakók, a magunk egyszerűségével, nagyképűségével, harciasságával, falusiasságával, az összes pletykával, konfliktussal, jósággal, alattomosssággal, segítőkészséggel és széthúzással együtt.

[Melléklet](#)